

hij was het nou ineens heelemaal kwijt en, bij God, ze zou het weten, uitlachen zou hij haar, uitlachen, nu op zijn beurt!

Hij neuriede een schorrig liedje, toen hij naar zijn slaapkamer ging, voorzichtig de paitflesch in zijn stuurlooze handen houdend. Hij zag nog juist, eer de slaapkamerdeur achter hem dicht viel, de roze kabaja van Tasminah, die op snelle voeten uit de achtergalerij kwam. En hij lachte weer, wat moest ze van hem, het lieve kind! Die vrouwtjes, die vrouwtjes toch!

.....

In de doorzichtige omsluiting der vier witte klamboe-zijden had hij eenige uren liggen woelen op den harden bultzak, eer de slaap over hem kwam, een onrustige, telkens door eigen stem gestoorde sluimering. Als een koortsgloed brandde de pait door zijn lichaam, elk oogenblik zat hij rechtop in zijn bed, luisterend naar voetstappen, die hij meende te hooren. Zijn droge kuch klonk als een roep in de eenzame stilte, zijn tong bevochtigde de droge lippen en zijn leege handen klemden de goeling. Was daar dan niemand? Dan maar weer slapen, weer slapen. Tot hij — en hij hield in het eerst ontwaken stijf de oogen dicht — de nabijheid van een menschelijk wezen om zich voelde, een hand was al dicht bij zijn hoofd. Hij gooide zich om en keek in de wijd-open oogen van Tasminah. Haar bruine armen, bloot uit de witte, lage goetang*), reikten naar hem; zacht rinkelden de munten van de gouden banden om haar pols. Hij zag de hoogopgebonden borsten onder het rood-doorregen borduursel-wit. Een willooze lach verslaptte zijn gezicht, een zalig toegeven doorvloeide zijn lichaam. Hij had haar bovenarm omgrepen en trok haar tot zich neer, terwijl zijn oogen zich zwaar en brandend sloten. Haar snelle, warme adem joeg in zijn hals, zijn lippen zochten reeds den verlangenden mond. In de eindelijke, hunkerend-begeerde overwinning, lachte de vrouw kirrend haar triomfantelijken lach; van het hoofd, dat zwaar op zijn schouder zonk, steeg de gehate, wee-zoetelijke geur van klapperolie en verdrogende melatie. Toen, in een walgenden afkeer, die als een kramp zijn lichaam doortrok, in een opstand waar zijn gansche bewustzijn zich in verloor, stootte hij haar van zich weg. Maar dadelijk waren, dwingend, haar armen weer om zijn hals, week raakten haar lippen zijn weerstrevenden mond. En in hetzelfde oogenblik, toen hij zoenen wilde met al den honger van zijn lang ontberen, kwam de gedachte aan Gonda, haar blonde blankheid, zijn smartelijke liefde. Met beide armen haar wegtrekkend van zijn borst, in een woede van radeloos verzet, had hij het zich aan hem vastklemmende lichaam neergesmeten uit zijn bed.

Een doodsche stilte volgde den doffen smak en Bart wachtte, starend

*) Onderlijfje.